

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 44 (53)
30.X-5.XI.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), вк. лючвица домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ЕНЕРГИЙНИТЕ ПОЛЕТА В БЪЛГАРИЯ

Изследвания на Желязко Танев, радиестезист от Стара Загора

„Вървейки право пред себе си, воден от сигурен детектор, аз проникнах в неизследван още кът на възвишени природни закони. Аз можах да имам радостта да почувствам хармонията на големия симфоничен концерт на вълните, толкова прекрасен подреден, щото останах обаян и учуден.“

Тези думи на великия радиестезист Луи Тюрен важат за мен с огромна сила. Той е имал уникалния шанс да конструира уред, който е можел да се настройва на 10 вида вълни. С този уникален вълномер Луи Тюрен е направил изследвания в много области на живота. За да стане ясно на незапознатите с радиестезията, ще приведа определенията на основните понятия, използвани от Луи Тюрен¹.

Детектор на вълни е всеки апарат, багета или махало, които позволяват да се открие наличието на каква да е вълна.

Спектър - трасе на вълнообразен процес, който детекторите могат да проследяват.

Основна постоянна вълна е онази, която произлиза от удари върху етера, с равномерна честота, и като резултат на механично, електрическо, магнитно, атомно или друго бомбардиране. Тези вълни, подобно на радиовълните, са носещи.

Вторична постоянна вълна. - постоянни вълни, които при известни условия се определят от основните, перпендикулярно на тях или на сноп.

На стр. 6-7

СЪОБЩЕНИЕ

На 2 ноември 2006 г. от 18 ч. в читалище „Николай Хайтов“ - гр. София (до кино „Изток“), ще бъде представена втората книга на изтъкнатия поет, писател и философ Ефим Кушнер - „ВРЪЩАНЕ В РАЯ“

Книгата ще бъде представена от Атанас Панчев - главен редактор на вестник „Родово имение“.

На срещата ще присъства и Николай Кафтанджиев - изследовател на живота на народния лечител Петър Димков.

Масанобу Фукуока - Япония:

По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0,1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0,1 ха, ще се получи 0,5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхрани семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

Именията на Ведическата култура!

Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се предаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука.
Владимир Мегре

Захвърленият ятаган

/Разказ/

Йорданка АНГЕЛКОВА-ДЖЕЛЕПОВА
гр. Стара Загора

Прадядо ми, на когото знам само малкото име, е живял в последните години на турско-то робство в България.

Родното ми село Костенец се намира по средата между София и Пловдив, в подножието на снежнобелите върхове на Североизточна Рила пла-

нина. От Белмекенското езеро надолу се спуска буен поток, оформил се в красива, живописна река, която криволичи край горския път, с който се пресичат чрез малки мостчета, за да се излее в красив водопад.

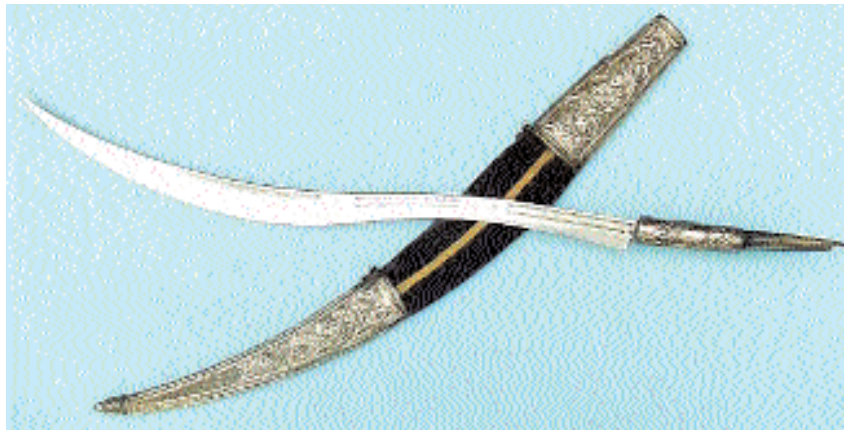
За красотите и природните богатства на с. Костенец и околностите му са писали много летописци, писатели, поети и историци. Те са запи-

сани и в моята памет, и в моето сърце.

Баща ми Никола често ни водеше нагоре в планината, край реката, за да лови "златната рибка" - пъстървата. Няма да описвам живота на селото през турско-то робство, но за мен е важен историческият факт, че населението често е било почти цялото избивано за различни непокорства, но поради важното географско положение на селото отново е заселвано с различни преселници, главно с македонци. Диалекта, на който се говори в моето село е македонски. Нашият род и до ден днешен носи фамилното име от този прадядо - Ангелкови.

Ангелко! Прадядо ми. Колко далечно звучи думата „прадядо“, а аз вече съм прабаба и колко е близко правнучето ми до мен.

На стр. 5

Песен на слънцето

Ефим КУШНЕР

Като малък ми казваше мама:

- Миличък, синко!

Когато започнеш да разбираш

и станеш голям,

ще научиш защо реката

има брегове

и защо през пролетта тя

носи в себе си снега.

И слънцето след много време

ще ти открие своята тайна.

Но не исках толкова да чакам

и детските ръце

слънцето да грабнат се стремяха,

и с облаци да се здрависат.

Не исках да я слушам мама.

Та струваше ми се тогава,

че слънцето ще го догоня,

когато то залазва.

Вода изтече много

от тези мили детски дни.

И аз отдавна твоята тайна, слънце, зная.

Свети ти ярко над земята,

в лъчите топлина носи.

В сърцето си съм винаги със теб

и теб възпявам във стиха си.

АБОНАМЕНТ 2007

Краен срок - 15 декември

Ако искате да си гарантирате единствения специализиран седмичник за човека и природата, не отлагайте, направете го сега.

В каталогите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за раждането на нашето издание, да ви абонират. Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева

за 6 месеца - 12 лева

за 2 месеца - 4 лева и

за 1 месец - 2 лева

ISSN - 1312-7000

В каталога на РП
нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

Вече излезе на пазара осмата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - „БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА“ на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда подробно говорещата азбука на прабългарите.

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail&rodimienie@yahoo.com

(И каква парична система ни трябва за постигането му)

Интервю с **Бернард Литаер**, един от малкото банкери, които истински разбират връзката между Духа и Парите

Въпрос: *Защо възлагате толкова големи надежди за развитието на алтернативните пари?*

Б. Литаер: Парите са като желязна халка, която сме закачили на носа си. Ние сме вече забравили, че сме измислили парите, а днес те ни водят по кръг "за носа". Мисля, че е настъпало времето да размислим накъде всъщност искаме да вървим - а аз мисля към повече задружност и повече устойчивост - и тогава да създадем парична система, която ни води в желаната посока.

Въпрос: *Вие искате да кажете, че паричната система е първопричината за всичко, което се случва или не се случва в обществото ни?*

Б. Литаер: Точно така. Докато в научната литература се твърди, че хората и фирмите се надпреварват, за да придобият повече суровини или части от световния пазар, то аз твърдя, че борбата е единствено за по-високи печалби, като пазарите и суровините са средства за постигане на тази цел. Затова създаването на една нова парична система означава предефинирането на Целта в икономиката. Аз не смятам, че в основите на неизменяемата човешка природа са алчността и стремежа към конкуренция. По-скоро съществуващата сега парична система непрекъснато създава и увеличава **Страх от недостиг и Алчност**.

Например човечеството е в състояние да произведе достатъчно храна за всички, а и без съмнение има на Земята достатъчно работа за всеки. Това, което всъщност не достига, са достатъчно пари за заплащането на всичко това. Недостигът се създава от нашите национални парични системи. Основната задача на централните банки е да създават и поддържат този недостиг на пари. Като следствие на това всички ние се борим по системата "всеки срещу всеки", за да оживеем. Пари ще има, когато банките решат. Например, ако една банка Ви даде кредит от 100 000 долара, то тези пари са само част от това, което Вие харчите или оставяте да циркулира в икономиката. Тъй като банката очаква от

Вас след 20 години да й върнете 200 000 долара, то тя не "създава" тези втори сто хиляди долара сама (т.е. лихвите). Банката Ви изпраща във враждебния и жесток свят да изработите и вторите сто хиляди долара.

Въпрос: *Значи едни трябва да загубят, за да спечелят други? Едните трябва да направят дългове, за да могат другите да получат ("спечелят") лихви?*

Б. Литаер: Така е. Всичките банки процедурат по един и същ начин, когато събират пари чрез раздаване на кредити. Затова са така важни решенията на Централните банки (напр. федералния резерв на САЩ) по отношение на лихвения процент, тъй като по-високи лихви означават автоматично повече банкрути на фирми. Когато банките проверяват вашата стабилност като кредитополучател, всъщност те проверяват дали сте способни да победите конкурентите си на пазара или с други думи да набавите вторите 100 000 долара, които банката сама не може да създаде. И ако това не стане, загубвате къщата си или това, с което сте обезпечили кредита си.

Въпрос: *Това се отразява също върху процента на безработните.*

Б. Литаер: Със сигурност това е един от най-съществените фактори. Има и нещо повече. Информационните технологии позволяват да се постига висок процент на растеж, без да се увеличава броят на трудово заетите. Аз мисля, че днес ние наблюдаваме един от последните периоди, когато в САЩ е възможно създаване на нови работни места. Спомням си за Джереми Рифкин, който в книгата си "Краят на труда" указваше, че работни места и в "добрите" стопански години почти няма да се появяват.

Едно проучване на Международния профсъюз на металороботниците в Женева предвижда, че в следващите 30 години 2 до 3 процента от световното население ще могат да произвеждат всичко, необходимо за живота на Земята. Даже, ако в този случай увеличим 10 пъти прогнозата, то пак остава въпросът какво ще правят другите 80 процента?

Моята прогноза е, че в 21-то столетие важен инструмент за създаване на едно ново Общество ще бъдат локалните парични системи. Аз не смятам, че те ще изместят националните валути, а само ще ги допълнят. Националните валути, определяни от Международния пазар, още дълго ще съществуват. Но локалните, допълнителни парични системи са много по-пригодни за създаване на едно "Общество на сътрудничеството".

Въпрос: *И тези локални парични системи ще създават нови работни места, които не са заплашени от изчезване?*

Б. Литаер: Вярно е като първа крачка. Например във Франция в момента има около 300 групи за бартерен обмен наречени "Grain de Sel" (Кристалче от сол). Тези групи, между другото, основани точно в момента, когато безработицата достигна 12%, облекчават обмена на най-различни неща: от наеми до органични про-

ОТ НЕДОСТИГ

дукти. Даже нещо повече: на всеки 14 дни в гр. Ариеж, Южна Франция се прави събор. Хората там обменят не само плодове, сирене или сладкиши, както се прави в пазарен ден, но също така и часове работа за боядисване, фризьорство или пък уроци по ветроходство и английски език. Всичко това се заплаща изключително в локални парични единици.

Белгийският финансист **Бернард Литаер** - доктор по икономика, президент на голяма белгийска банка, финансов консултант в няколко европейски правителства, автор на книги за историята на парите - по време на лекция в екоселището Баухаус близо до Хановер, Германия

Доброто при тези локални системи е, че при тях не е необходимо да се вражда изкуствено факторът **недостиг**. Защото, за да осъществяваш обмен със съседите си, нямаш нужда да докарваш пари от някъде си. Примерът на Едгар Кан с "долар-час" е класически. След като двама души се договарят помежду си в "долар-часове", те практически създават собствена валута, която не може да бъде дефицитна! Това не означава, че тази валута не е ограничена: никой не може да ми даде 500 000 часа, защото той просто ги няма. По този начин ограничаването е по естествен път, а не чрез въвеждане на изкуствен дефицит. Вместо хората да са в конкурентна борба един срещу друг, на пазара тази система им помага да си сътрудничат и си помагат.

Въпрос: *Вашите идеи са свързани главно с това, което Вие наричате или дефинирате като Съдружество?*

Б. Литаер: Това не е моя дефиниция, корените са етимологично обосновани. Произходът на думата Съдружие (community) идва от латинското "munus", означаващо подарък и "com" означаващо заедно, един с друг, т.е. думата community (Съдружие) буквално се превежда "да си подаряваме един на друг". По този начин аз разбирам, че моето Съдружие е такава група от хора, които приемат моите подаръци и от които и аз очаквам такива.

Въпрос: *Една локална парична система би могла да улесни размяната на подаръци.*

Б. Литаер: Повечето локални парични системи, които са ми известни, започват действието си с цел създаване на заетост. Но аз познавам голям брой хора, които създават локални парични системи с цел създаване на едно Съдружие. Например, представете си, че аз, минавайки покрай съседа си, забелязвам многото круши на дървото му. Ще го попитам дали мога да си набера, като срещу това му предложа нещо, което аз бих могъл да направя за него. Ако му предложа мизерните си долари, то аз с по-голям успех бих могъл да отида на пазара и по този начин крушите му ще останат неоползотворени. Използвайки локалната парична единица, ние не изпитваме недостиг на пари, пък и създаваме един повод да контактуваме един с друг, което отсъства при използването на нормалните пари.

Въпрос: *Тогава изниква въпросът дали с помощта на локалните пари човек би могъл да покрива такива основни нужди като храна и подслон например. Или тези нужди са запазени за пазарното стопанство?*

Б. Литаер: Съществуват много хора, които с удоволствие си гледат градината, но в едно пазарно стопанство не могат да живеят от нея. Когато градинарят е безработен, а и аз също, то в една нормална ситуация и двамата ще гладуваме. При локална парична система той може да ми разсади салатите, а аз да му заплатя с локални пари, които съм изкарал, правейки услуги на трети човек.

Когато съществуват локални пари, бързо се разбира кое е локално и кое не. В супера приемат само долари, защото доставчиците му са в Хонг-Конг, Сингапур или Канзас сити. Обаче местният магазин в Итака приема както "часове", така и долари. Чрез локалните пари се проправя пътя към устойчивостта на местно ниво.

Въпрос: *Локалните пари създават своего рода буферни зони срещу колебанията на глобалната икономика. От друга страна Вие активно сте участвали в глобалната финансово система и даже сте разработвали еврото. Защо е необходимо в някои случаи хората да се изолират от глобалната система?*

Б. Литаер: Като първо искам да отбележа, че днешната финансова система има много слаба връзка с реалната икономика. За да ви илюстрирам това, ще спомена само следното: през 1995 г. статистиката обяви, че дневният "оборот" на световната търговия е 1300 милиарда долара. Това представлява повече от дневния бруто-социален продукт на всички развити страни, умножен по 30! Годишният БНТ на САЩ се "прави" на световните борси за 3 дни. От тези финансови обеми само 2-3 % се отнасят към реалната икономика (търговия, инвестиции, производство). Останалата част представлява спекулативен капитал в глобалните Кибер-казина.

КЪМ ИЗЛИШЪК

Това означава също, че реалната икономика е само чиста декорация пред "кухнята" на спекулацията, точно обратното на това, което само преди 3 десетилетия се приемаше за икономическа реалност.

Въпрос: Какви са последствията от това? Какво значи всичко това за всеки от нас, който не участва в транснационалните парични трансфери?

Б. Литаер: Практически едно окончателно прехвърляне на властта от правителствата към финансовите пазари. Когато едно правителство вземе решение, което не се харесва на финансовите пазари (Англия 1991, Франция 1994, Мексико 1995), то никой не сяда на една маса и да каже: "Това не трябва да го правите". Спретва се моментално една финансова криза за съответната валута. Няколкостотин души, които никой не ги е избирал, нито пък носят никаква колективна отговорност пред когото и да било, решават изведнъж колко е Вашият пенсионен фонд.

Въпрос: Вие говорите, може би, че е възможен и крах на тази система.

Б. Литаер: Да, аз разглеждам като 50/50 в следващите 5-10 години такава възможност. Много хора ще ви кажат, че сигурността е 100% и то в много по-къс срок.

Джордж Сорос, който си е изкарвал хляба с парични спекулации, а и аз съм го правил, казва: "Нестабилността нараства дотолкова, че едно срутване на свободното обменяне на валутите е непредотвратимо". Джо Курцман, бившият издател на "Harvard Business Review", е нарекал последната си книга "Смъртта на парите" и предрича предстояща катастрофа, поради извънредно високите спекулации. Всичко това би изглеждало приблизително така: Валутните резерви на всички централни банки от G-24 са 640 милиарда долара. Ако по време на криза всички централни банки вземат решение да работят заедно (което е много малко вероятно да стане), ако те решат да включат всичките си резерви за преодоляване на кризата (още по-малко вероятно), то те имат възможност само в рамките на половин работен ден на финансовите пазари да вземат мерки за контрол и стабилизация. Но тъй като по време на криза дневният оборот на финансовите пазари може да се увеличи 2-3 пъти, то резервите на банките ще стигнат само за 2-3 часа !!!

Въпрос: И какво ще стане след това?

Б. Литаер: Ако всичко това се случи, то ние изведнъж ще заживеем в съвършено нов свят. През 1929 г. борсите се сгромолясаха, но златните резерви задържаха нещата под контрол и валутите издържаха. Сега нещата стоят много по-различно, по-широко. Единственото нещо, което ми напомня за аналогия в историята, е краят на римската империя, който повлече със себе си и римска-

та парична система. Само че в онези времена е било необходимо да минат 150 години докато се срути цялата империя, а днес за това стигат няколко часа.

Въпрос: Локалните парични системи представляват, значи, нещо като преградна стена, която помага на общностите да се предпазят от трусове във валутната система или други международни икономически кризи. Вие казах-

те също, че локалните пари помагат за съхраняване на Природата. Къде е тук връзката?

Б. Литаер: За да разберем това, трябва да разгледаме връзката между лихвата и очакването за отчисления в бъдещето.

Ако Ви запитам: "Искате ли 100 долара сега или след една година?", то повечето хора ще отговорят "сега", защото внасяйки парите в банката, те след една година ще получат 110 долара, като се добави лихвата. Казано по друг начин да Ви предложи 100 долара след една година, е все едно да Ви дам днес 90 долара. Това означава, че при съществуващата днес парична система е по-изгодно да отсечем дърветата и парите от тях да сложим в банката. Парите в банката "растат" по-бързо от дърветата. Има "смисъл" да се правят зле изолирани къщи, защото цената на разпиланата енергия е по-ниска от цената на добрата изолация днес. Тоест "пестим" пари.

Ние бихме могли да въведем и една парична система с точно обратното на горното действие. Тя би стимулирала това, което аз наричам "далновидност" чрез въвеждането на един вид такса върху парите. За пръв път предложението е направено от **Силвио Гезел** преди 100 години. Идеята му е била, че парите са едно обществено средство - като телефона или трамвая - и че ние би трябвало за използването им да заплащаме някаква минимална такса. С други думи лихвата от положителна става отрицателна. Какъв ще бъде ефектът от всичко това? Ако днес Ви дам 100 долара и Ви кажа, че за да се запази стойността им на 100 долара, след един месец ще трябва да внесете 1 долар, то тогава какво бихте направили?

Въпрос: Ще се помъчи да ги инвестирам в нещо.

Б. Литаер: Вие ме разбрахте.

Парите са като тора: те са добри, само ако са разпределени, разпърснати. В системата на Силвио Гезел парите се използват като средство, подпомагащо размяната, а не като средство за натрупване на богатства. Това създава работа, защото се ускорява оборота на парите, създава се стимул за бърза инвестиция. **Вместо да сечете дърветата и кътате парите в банките, ще садите дървета и ще строите добре изолирани къщи.**

Въпрос: Това дали е било някога изпробвано?

Б. Литаер: Аз успях да намеря само три епохи: Класическия Египет, около триста години от европейското средновековие и няколко години около 1930 г. В древния Египет всеки, който си е дал житото за съхранение, е получавал своего рода разписка, с която е могъл да придобие други неща, т.е. тези разписки са били нещо като пари. Ако една година след като сте оставили житото, Вие се появите с 10 разписки в склада, получавате жито за 9 разписки, защото има плъхове и разсипване, пък и на пазачите трябва да се плати. Това е служело като един вид залог. Египет е бил известен като житницата на тогавашния свят, един дар на Нил. Защо? Защото вместо да се създава богатство във вид на натрупване на пари, всеки е инвестирал в трайни неща: например създавани са трайни подобрения на земеделските земи или напоителни съоръжения.

Доказателство, че нещата се коренят в тази "житна" валута, е

фактът, че с идването на римляните, които са донесли собствена си валута и придружаващата я положителна лихва, Египет е загубил значението си като житница и се е превърнал в това, което и днес наричаме развиваща се страна.

В Европа през средновековието, от X до XIII век феодалите са емитирали локални пари, след време са ги прибирали, за да ги натоварят с един вид такса или данък и отново са ги пускали в обръщение. И това е представлявало нещо като залог, магазинаж. Така е било непривлекателно да се трупат пари като богатство. Крайният резултат е разцъфтяване на културата, едно общо благоденствие точно по времето, когато са били в обръщение локални пари.

Практически всички катедрали са построени по това време. Като си помисли човек какво представлява за едно неголямо селище строителството на една катедра, става ясно, че успехът е значителен. Не трябва да се забравя и фактът, че църквите са имали в известен смисъл икономическа роля: те са привличали поклонници, аналогично на днешните туристи. Катедралите са правени като "за вечно" и са осигурявали дълготрайни приходи за общината. Това е бил един начин да обезпечи благосъстояние за себе си, а и за 13 поколения напред. Доказателство е, че и днес това още функционира: в гр. Шартр (Chartres), Франция, болшинството от хората живеят с приходи от посетителите на катедралата, която е построена преди 800 години.

При откриването на барута в началото на 14-то столетие феодалите са били принудени да създадат силна централна власт с първи ефект централизиране на паричната система. И какво се случва след това? Повече никакво строителство на катедрали. Населението през XIV и XV век е било същото както и преди, но то е загубило желанието за дълготрайни инвестиции. Аз използвам катедралите само като илюстрация. Записки от XII век съобщават, че в мелниците и в други машини частите са били подменяни, преди старите да се изхабят. Най-новите проучвания в Европа установяват, че качеството на устновата за работниците през XII и XIII век е било най-високо, възможно по-високо от днешното. Когато човек не може да си създава спестявания в пари, то той инвестира в нещо, което има стойност в бъдещето. Тоест тази парична система е създавала благополучие.

(Авторът не разглежда в статията си примера с градчето Вьоргл, Австрия, където кметът през 1932 г. създава локална парична система "по Гезел" в продължение на една година. След невероятния успех на експеримента, когато 300 общини искат да го въведат и при тях, Централната банка на Австрия удавя всичко в безкрайни дела... - бел. прев., Вл. Богданов)

Из „Лихвата -
рак на обществото“,
съставител -
Владимир БОГДАНОВ

ОБИЧАМ ЗЕМЯТА, НА КОЯТО СЪМ СЕ РОДИЛ

Бил МОЛИСЪН

Аз израснах в малко село на Тасманийските острови. Там произвеждахме сами всичко, което ни беше необходимо. Сами си правехме обувки, сами изпълнявахме работата с метали, ловяхме риба, отглеждахме храна и сами си печехме хляб.

Аз не знам някой, който да е живял там и да се е занимавал изключително с едно нещо или да е изпълнявал работа, която да може да се вмести в рамките на една професия. Всеки се занимаваше с много неща едновременно.

Живях като в чудесен сън, докато навърших 28 години. Голямата част от времето си прекарвах в горите или на брега на морето. Ловях риба или ловувах, за да се изхранвам. Едва в началото на 50-те започнах да осъзнавам, че голямата част от системата, в която живеех, започва да изчезва.

Отначало намаля количеството на рибата. Същото стана и с водораслите по крайбрежието. Изчезнаха големи участъци от гората. Едва тогава започнах да осъзнавам, колко ми е скъпо всичко това, как обичам земята, на която съм се родил.

След многогодишна работа в качеството си на полеви изследовател при Института за изучаване на дива-

та природа, а също така в Тасманийския рибен департамент започнах активно да участвам в протестите против тази политическа и индустриална система, която, както виждах, унищожава и нас, и света който ни обкръжава.

Но скоро разбрах, че няма никакъв смисъл да упорствам в съпротивата си, която в края на краищата не дава никакъв резултат. Напуснах хората за две години. Не исках повече да се съпротивявам на каквото и да е и да хабя напразно собственото си време. Исках да се върна към нещо действително положително, към нещо, което ще ни позволи на нас, хората, да съществуваме без широко мащабно разрушаване на природата.

През 1968 година аз започнах да преподавам в Тасманийския университет и през 1974 година съвместно с Дейвид Холмгрен разработихме система за екологически целесъобразно селско стопанство, която беше основана върху разнообразието от многогодишни култури: дървета, храсти, тревисти растения, гъби и кореноплодни.

За тази система аз използвам думата "пермакултура". Ние изгубихме много време за разработката на принципите на пермакултурата и за създаването на образци

на зеленчукова и овощна градина, които се отличават с богато разнообразие от видове. Резултат от тази работа стана публикацията на книгата "Пермакултура едно" през 1978 година, една година след която последва и "Пермакултура две".

Обществената реакция към пермакултурата не беше еднозначна. Професионалистите бяха оскърбени в най-добрите си чувства, тъй като в своите изследвания ние съчетахме архитектурата и биологията, селското и горско-

то стопанство, горското стопанство и животновъдството; така че всеки, който се счита за специалист в някаква конкретна област се чувстваше малко обиден.

По друг начин реагираха на книгата обикновените хора, тъй като у мнозина отдавна вече са възниквали подобни мисли. Те бяха недоволствени от селското стопанство в неговия обикновен вид и се стремяха към поестествени от екологична гледна точка форми.

Моето виждане за пермакултурата през 70-те може да се опише като благоприятно съчетание на растения и животни по отношение на човешките селища, които са основно концентрирани към домашното стопанство и местното самоосигуряване. Навярно тук има място също и определен "търговски подход" - печалба, получена от продажбата на излишците от производството.

Въпреки това пермакултурата започна да подразбира не само достатъчните хра-

нителни продукти. Самоосигуряването е безсмислено при условие, че хората нямат достъп до земята, информацията и финансите.

Така че в последните години това понятие започна да включва в себе си съответните юридически и финансови стратегии, включително стратегията за осигуряване на достъп до земята, търговските структури и местните финансови институти. В този случай пермакултурата става цялостна общочовешка система.

През 1976 година аз започнах да изнасям лекции за пермакултурата, а през 1979 година напуснах длъжността преподавател в университета, което ми осигури достатъчно неопределено бъдеще за моята почтена възраст. Тогава реших да не се захващам с никакви други занимания и да се опитам да убедя хората в необходимостта от изграждането на биологични системи, които съществуват в хармония с природата. Направих дизайн на достатъчно голям брой парцели и известно време източник на моето съществуване бяха ловът на риба и градината с картофи.

През 1981 година първите випускници на курсовете по пермакултура също така започнаха практическа работа за организация на пространството.

Към днешна дата в света има повече от 12 хиляди такива випускници, всеки от които е въвличен в едни или други аспекти на природозащитната и социалната дейност.

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

Здравейте приятели!

Изпращам ви няколко свои стихотворения и рисунки с много обич!

Също така и „седемте херметични принципа“. Това, мисля, са Божествените закони, кодирани в седем принципа - правила, от които се състои живата материя, а и цялата Вселена.

Много се радвам, че ви има, и силно вярвам в успеха на вашето дело! От сърце ви желая здраве, много положителни емоции, любов и светлина!

**С уважение: Катя Николова,
гр. Горна Оряховица**

Рисунки Катя Николова

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК "ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ"

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:
- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.
Село Негован, общ. София (срещу кариерата) тел. 0888 930 228; 02 996 22 11 (вечер)
e-mail: greensping@dir.bg

Захвърленият ятаган

От стр. 1

Аз - прабабата, с напълно запазени чувства и мисли, разказвам за моя праядо, от когото нямам никакъв спомен, освен преданията на майка ми и на чичо ми Христо, който най-достоверно разказваше историята на жестоката смърт на дядо си - Ангелко, чута лично от разказа на неговия убиец - един стар сляп турчин, който бродел по бойните полета, за да разкаже историята си на българин, да намери заслужено смъртта си от тях, за да бъде възмезден Ангелко, а неговият грях - опростен.

Когато чичо Христо разказваше, седнал на двете каменни стъпала пред къщата си, обграден от слушатели, предимно деца, аз бях малко дете. Всички слушахме със затаен дъх, но времето, за което той разказваше, ми изглеждаше толкова далечно, че всичко ми звучеше като приказка, измислена и невероятна. От книжки приказки не са ни чели, но са ни разказвали истински истории от турско време, които бяха толкова страховити, че ние - децата слушахме, натъркаляни като ръкойки на постелката от рогозка и черга, постлани на глинения под, и на възглавница, напълнена с отава (сушено меко сено втора реколта), която така благоуханно миришеше, че бързо заспивахме, без да сънуваме страшните приказки.

Чичо Христо смръкваше от лулата, натърпкана с разни треви, от които мустаците му, които той често навиваше нагоре, бяха пожълти и започваше своя разказ бавно и увлекателно:

"Денят преваляше. Боят беше привършил. Приседнали на едно повалено дърво, аз и група войници се греехме на запаления огън. Усещахме тишината по-оглушителна от изстрелите, от виковете "Ура" и от стенанията на ранените, които още звучаха в ушите ни. Слънцето се накланяше към залез и с алени вълни заливаше задрямалото от умора бойно поле. Почивайки си, опрени на пушките, постепенно се унасяхме в спомени по родните села. Някой от време на време изпъшкваше на глас, друг разказваше това-онова и постепенно се завързваше дружески разговор, прекъсван от прокашляването на някой, задавил се от лютия дим на цигарите, които сами си свивахме.

Изведнъж от сумрака се зададе като сянка фигурата на прегърбен човек с чалма на главата, с дълга, черна дреха и скъсани, прогизнали ботуши. В ръката си държеше тояжка, с която почукваше по земята и разбутваше камъните и буците пред себе си. Явно беше сляп. Шпионин ли, просяк ли, войник ли - такова нещо на фронта не бяхме виждали. Изчакахме го настръхнали, хванали вече здраво пушките. Той все по-силно и често удряше с тояжката по земята и разбутваше нещо пред себе си. Явно беше, че идва към мястото, от което чуваше говор.

- Сляп е - прошепна някой.

- Нека дойде да се стопли - каза друг.

- Буйрум, комшу - казах аз. Ние сме българи, български войници сме. Ти не си от нашите, но като те гледаме, не си страшен. Нямам и оръжие.

- Нямам - рече той. - Ако позволите, ще поседна. Без друго търся български аскери. Съдбата ме ВОДИ при тях. Грях имам. Дано намеря късмета си при вас. - Иседна край огъня по турски.

- Кажй, дядо, дано ти помогнем - подкани го някой. - Без друго вечерта е на приказки, но бавно върви.

- Дълга, тъжна и далечна е моята история - зараказва той.

- Когато владеехме българите, аз бях управител по Костенско. Имах и чифлик. Работеха ми ратаи. Българите ходеха по гурбет по турските чифлици да жънат и вършеят, за да изкарат някоя пара. Млади жени ходеха на групи, като ги водеше възрастен, доверен човек - мъж, за да ги пази от пакости. От село Костенец за такъв водач се беше прочул Ангелко - хубав, добър и работлив мъж, женен с две деца. Познавах го. И на мене беше работил в чифлика. На турците беля не правеше. За зла прокоба той ми се падна на късмет - на късмет на новия ми ятаган, без който не ходех никъде. Ние турците имаме вярване: като си направим нов ятаган, който българин срещнем пръв, да му отрежем главата, за да го закалим и осветим с кръвта му. Така Аллах ще ни приеме в рай. Затова бях тръгнал през гората, дано срещна някой българин разбойник да му отрежа главата на място. Гледам, насреща ми се задава група хора, познават се - жътвари, връщат се от гурбет. Отпред ги води левент българин, страшно красив на лице, а след него 5-6 жени, увити, забулени, не се виждат лицата им. Като ме видяха, побягнаха коя накъде види, а той-Ангелко, върви срещу мен, не се страхува, защото и той ме позна. Работил ми е. Поколебах се какво да направя, но облога си е облог. Ако не го изпълня, Аллах ще ме накаже. С пролята чуждоверска кръв в рай се отива.

- Добър ден, Аго! - рече той. - Къде си тръгнал тъдява сам?

- Тръгнал съм, Ангелко, с нов ятаган гяурска глава да режа, да бъде осветен и закален. Знаеш обичаите ни. Зла поличба ме среща с теб, но не мога да не изпълня повелята на Аллах - да наруша вярата си.

- Сакън, Аго! Грях ще сториш и ако ме убиеш невинен. Зло не съм ви сторвал никога. Земята ме храни. В село имам жена и две деца. Без мен ще скитат немили, недраги по света. Колкото пари съм спечелил, на - вземи ги, само ме остави жив!

Падна Ангелко на колена пред мен, подава парата, но аз не можех да отстъпя. Не го съжалих. С един замах му отрязах главата, така, както се беше навел в молба.

Изведнъж в гората притъмня. Засвяткаха светкавици. Затрещяха гръмотевици, но дъжд не завали. Аз паднах на земята. Изпуснах кървавия ятаган. Колко време съм лежал - не знам. Едно тяло без глава, една отрязана

глава, обляна в кръв, и аз - един правоверен турчин, лежахме на земята, осветявани от време на време от небесните светкавици. Мина се време, докато се свързва. Станах, потърках очи, но нищо не виждах. Среднощ ли е, та така е тъмно? Потърках пак очи, но светлина нямаше. Гърбът ми вече се стопляше от слънцето, но аз все не виждах. Изведнъж осъзнах, че съм ослепял. От светкавица ли, от гръмотевица ли, от божие наказание ли - не знам. Не се прибрах у дома.

Не се показах и на свои. Тръгнах да скитам като просяк, като циганин, като забравен човек. Надявах се, както е по нашата вяра, че все някой хайдутин българин ще ме срещне, ще ме убие без причина и така ще ми спаси душата, като ми вземе невинно живота. Аллах ще ме спаси и ще ме приеме в рай. Но не би! Скитах, скитах, оживях и ето ме сега тук, на бойното поле, дано намеря смъртта си така, както се полага, за да спася душата си. Обзе ме надежда, когато чух български говор от български аскер. По гласовете ви, полека-полека ви намерих. Няма ли някой тук от село Костенец да е чул нещо за смъртта на Ангелко? Да е чул за децата му - дали са живи и здрави? Времената се промениха, но аз си останах все същият скитник, слепец, убиец... Ако и мен някой от вас сега убие, Аллах ще ми прости греха, който нося за Ангелко и ще ми спаси душата. Убийте ме, моля ви, да не се мъча повече. Война е. Имате и оръжието, и правото, и моята молба.

Млъкна турчинът. Седеше още край огъня, навел глава - плачел ли, радвал ли се, не се разбра. Само гърбът му потрепваше. Войниците дълго не помръдваха. Върхлетяла ги беше мъка и жал. Всеки от тях е загубил нещо по време на турското робство. Кой убит човек, кой отвлечен за роб, кой откраднато, кой изнасилено. - Но за всичко това да отмъстиш на един разкаял се, сляп човек, па макар и турчин - нямаше българска ръка, която да се вдигне за такава мъст.

Тогава аз свалих фуражката си, оставих пушката настрана, навдох се и целунах Земята за Бог да прости дядо ми, за неговата жестока и невинна смърт, за която никой не знаеше точно как е станала.

- Светец - чу се глас в притихналата нощ.

Всички свалиха фуражките си, наведоха глави и се прекръстиха. Тогава вече аз се поуспокоих, станах прав, вдигнах молитвено ръце към небето и отговорих на слепия, разкайващ се турчин:

- Аз, Аго, съм от онзи край. Роден съм в село Костенец. Ангелко ми е дядо - знай, но ти си другоземец. Не познаваш нашите сърца и вяра. Душите не познаваш. Не вдигам аз за мъст ръка, тъй както ти желаеш. Покой, що търсиш в смъртта, от мен не ще намериш. Разнасяй своята слепопота. С това греха ще мериш.

Внукът на Ангелко, който си убил, за да осветиш меч, не воюва със слепци и не прощава грехове. Аз тача моите отци с достойна сеч. Един е Бог за теб и мен.

И жив оставих турчина, убиец и злочест. Ръка за мъст не опетних. Така в тази епопея ликът на дядо осветих.

Заплака слепият турчин. Стана, полека затропа с тояжката и тръгна напосоки в тъмната нощ. Стигна бойното поле. А там не всички убити бяха още прибрани, ранените също лежах, ни живи, ни умрели. Той ходеше между тях, почукваше с тояжката си, спираше до някое тяло, коленичеше пред него и с трепереща ръка търсеше очите му, за да затвори отворените очи на живи и мъртви. Така изкупуваше греха си."

Замлъкна чичо Христо, очука лулата си о камъка и се прибра тихо вкъщи.

Минаха много години. Приказката все повече растеше и големееше в мен. Завладяваше ме със сложните и богати чувства, които се разливаха от нея. Написах поема за смъртта на праядо ми Ангелко - "Захвърленият ятаган", но и това не ме успокояваше. След години в мен заговори самият турчин в стихотворна форма, който искаше да благодари на чичо ми, че му е простил греха, без да го убие. Сам си каза името. "Абдул Каdif се казвам аз. Простен е вече моят грях..."

Цялото стихотворение е продиктувано от него. Затова го прилагам. Признат и разкаян грях се опрощава. Това е по ХРИСТИЯНСКИ.

Бог да даде такъв мир на всички в душите.

СРЕЩА С ОТВЪДНОТО

/ГРЕШНИКЪТ, КОЙТО ТЪРСЕШЕ СПАСЕНИЕ/

Йорданка ДЖЕЛЕПОВА

"Абдул Каdif се казвам аз. Простен е вече моят грях, от който скитах ослепен с надеждата за мъст за мен.

Духът ми вече се прощава с духа на роб, убит от мен, с който в горската дъбрава се срещнахме в уречен ден.

Разкаян грях се опрощава. Аз срещнах образ озарен ръка за прошка да подава - далечен внук на роб блажен.

В дъбравата и ятагана изгнива сам неосветен. Туй не е ярова измяна. Един е Бог за теб и мен!"

Няколко нощи чувах името Абдул Каdif. Той ми говореше на глас в стихотворна форма. Една сутрин го записах. След това повече не го чух. Тогава го свързах с убиеца на моя праядо Ангелко.

От стр. 1

Статични вълни /носещи вълни/ - това са вълни, излъчвани от по-голямата част от телата, които се нуждаят от носеща вълна, за да се проявят и които детекторите могат да откриват.

Бележка. Благодарение на детекторите можем да трасираме спектрите на постоянните и носещите вълни.

Свидетел - Статичната вълна на всяко тяло, поставено на място с известна постоянна магнитна вълна или в ръката на оператора, интерферира с вълните на оператора, като изменя вълновата система на оператора. Това му позволява да приема магнитната индукция на всяка подобна вълна.

Наука за вълните. От много столетия и във всички страни, хората са си служили с багети и махала, за да намират подземни води, метали, заровени тела и др. Примитивните уреди, употребявани от практики, наивни и простички хора, почти не са претърпели никакви промени чак до четирийсетте години на двайсети век. „Науката за вълните“ спеше, занемарена под зачакките и подигравките на хората и още по-лошо - в почти пълна заборава. Малцина по-куражливи пионери са работили в мълчание и без връзка помежду си. При все това, всеки по инстинкт чувства, че сме заобиколени от вълни, че всички тела и ние самите излъчваме такива. Но как да ги почувствуваме, да ги проследим, да ги начертаяме, да проучим посоката и характера им? Как да ги опитомим и да ги възпроизведеме по желание? Само в този случай ще можем да видим дали има физически закони, които да класифицират тези вълни. И тук великият Луи Тюрен с гордост описва как най-после имат нов, по-сложен и по-точен уред, който са патентовали с голяма гордост в тази област². „Дълго време ползвахме багети със соленоидални навивки, потопени в РА култури, но едно семейство от тела излъчваха вълни, изплъзващи се от възможностите ни за проверка, като например хлороформът, кокаинът, етерът, макът и др. Нашият нов универсален детектор-багета се състои от 2 баленови клона - единият произлиза от мъжки кит, а другият - от женски кит. Тази багета е снабдена и с магнитна стрелка, поставена върху ос, стерилна от гледна точка на паразитни вълни. Един и същ детектор може да даде 4 различни показания:

1. Разкриване на вълни (+), когато магнитната стрелка е със северния си полюс към върха на багетата.

2. Разкриване на вълни (-), когато магнитната стрелка е с южния си полюс към върха.

3. Разкриване на постоянните вълни, когато „пламната точка“ на багетата, т.е. мястото, където свършва допирането на двата клона на багетата, се осъществява по-близо до ръцете, отколкото до оста на магнитната стрелка.

4. Разкриване на специални вълни, които никоя друга багета или обикновено махало не са откривали до днес. Това се осъществява с багетата-детектор, магнитната стрелка на която се поставя във вертикално положение.“

Фактически има две позиции на магнитната стрелка във вертикално положение, в зависимост дали северният или южният полюс на стрелката са нагоре. Всъщност показанията на универсалната багета са 5 вида.

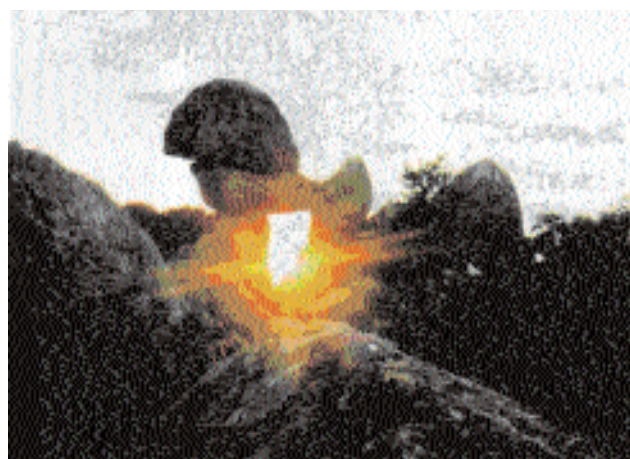
Както видяхме, универсалният уред на Луи Тюрен е можел да се настройва на 10 позиции. И с тези 10 позиции той е направил милиони изследвания в много области на живота. С това си постижение Луи Тюрен прави качествен скок в науката радиестезия. Всички, които се занимаваме с тази наука, знаем колко велик е този човек. С право го наричаме „баща на радиестезията“, въпреки че и преди него са работили с махало и багети. Мисля, че тук е моментът да споделя и своята радост, че ми бе „дадено“ и аз да направя нещо за тази забравена, както казва Луи Тюрен, наука. Или, както е казал Исак Нютон: „Виждам по-далече, защото съм стъпил на раменете на великани“. Аз няма да откривам топлата вода, но се опитвам да продължа и

допълня делата на великаните.

Имах шанс, даде ми се възможност да конструирам уред, с който може да се измерват стотици пъти повече вълни от вече споменатия уред на Луи Тюрен. В момента работя с над 100 вида вълни (позиции на уреда), благодарение на селективността на уреда и моето желание да влизам в неизследвани до сега ниши.

Третият принцип на Херметизма гласи: „Нищо не е в покой: всичко се движи, всичко трепти“. Според Луи Тюрен³ „Когато едно тяло е способно да изпитва трептения с даден период, то може да влезе в резонанс, като го подлагаме на повторяеми възбуждания, имащи същия период, или периоди, кратни на него“. Законът за подобие, следователно не е нищо друго, освен израз на закона за резонанса. „Всяко еднородно материално тяло има собствена честота на механично трептене f (брой трептения за една секунда). Това е честотата, на която тялото най-лесно се разтрептява, трепти с най-голяма амплитуда и най-продължително. Тя зависи от размерите, формата и плътността му. Ако в съседство (или при контакт) друго тяло трепти с тази честота, първото също ще започне да трепти. Например ако изсвирите една нота на цигулка близо до отворено пиано, съответната струна на пианото ще затрепти. Казваме, че двете струни (на цигулката и на пианото) са влезли в резонанс.“⁴

Моят приятел Христо Танев, който е художник, хералдик, автор на „Азът на Българите“ и самият той голям Българин, на няколко пъти преди около три години ми говори за един много интересен мегалит, който задължително трябвало да изследвам. Който го познава, знае, че с него не се спори, а само се съгласяваш. Не можех да откажа и отидох край село Бузовград, южно от град Казанлък. Когато видях мегалита, ще разберете какво съм почувствал в този момент, то не може да се опише, а трябва да се преживее.

Фиг. 1. Мегалитът край с. Бузовград

Едно предизвикателство за мен бе да установя какви вълни излъчва мегалита, станал вече известен на много хора като голямо светилище в този район. По емпиричен път успях да „уловя“ вълната, излъчвана от него. Много интересно ми стана, защото вълната беше от „живите“ вълни. Живи, защото замервайки ги с уреда „Танев“, давах вълна, с която се „улавя“ всичко живо. Бидейки в обсега на такава вибрация, човек се възстановява за кратко време, „оживява“. Когато започнах да изследвам влиянието ѝ и пространството, обхванато от тази жива вибрация, се оказа, че лъчът ѝ представлява триъгълен сноп, минаващ над площ от стотици квадратни километра:

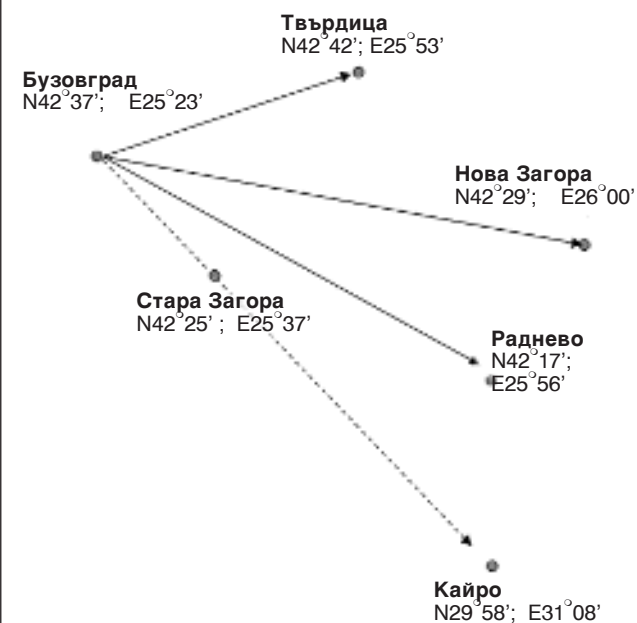
От Бузовград в посока изток до Нова Загора, от Нова Загора на юг до Раднево и на север до Твърдица.

До мегалита в Бузовград има място за над 100 палатки. Ако човек реши да се зареди с най-положителната енергия в България, това е мястото. Твърдя това, защото когато излязох от обсега на тези „живи вълни“, реших да

потърся и други подобни излъчватели на такава вибрация. Колко голяма и приятна бе изненадата ми, когато установих, че такива вълни излъчва и спираловидният черен камък, център на древно капище близо до Мадарския конник. А знаем, че когато два обекта излъчват, вибрират с една и съща честота, то те са в резонанс. Двата обекта образуват, забележете, не резонансна вълна, а резонансна стена помежду си, със същата честота! Разстоянието между такива два обекта (предмети) аз наричам „поле на резонанс“ („трапе“ според Луи Тюрен).

През август 2006 год. се проведе разкопки край мегалита в Бузовград и са намерени още две светилища, за които Алексей Стоев твърди, че може да се опишат подробно ритуалите, извършвани на тези места. Това не е всичко. Реших да потърся и други излъчватели на „живи“ вълни. И тъй като уредът ми позволява да изследвам обекти, независимо от разстоянието, на което се намират, се насочих на Югоизток. След серия от изследвания разбрах, че други излъчватели на същия тип вълни са... трите пирамиди в Гиза.

Интересното в случая е, че пирамидите генерират тази енергия. Това със сигурност е поради ефекта на формата - около тях и в посока нагоре към космоса се излъчва мощно торсионно поле, което има вертикална положителна вълна.

Фиг. 2. Приблизително разпространение на излъчването на мегалита край Бузовград

Много радиестезисти по света използват макети на пирамидата в Гиза, за да анулират в помещения геоманитните аномалии и мрежите на Хартман и Кюри, които са вертикални минусови вълни, предразполагащи към туморни и ракови заболявания.

За разлика от излъчването на пирамидите, торсионното поле, излъчвано от мегалита в Бузовград, е светлинен сноп с форма на триъгълник (Фиг. 2). Като се има предвид, че се излъчва вълна, чийто фронт е като стена, можем да оприличим лъча на отворена тетрадка. Засега не мога да определя, до каква височина се простира излъчваната от мегалита вибрация, а също така и до каква дълбочина слиза надолу в земята, но е ясно, че в обсега на действие на тази вибрация не се регистрира мрежата на Хартман и на Кюри. Виждаме, че върховете на трите пирамиди в Египет са в постоянен резонанс с всеки един квадратен сантиметър от стотиците квадратни километри площ в България, в триъгълника Бузовград-Раднево-Твърдица-Бузовград.

Може би неслучайно келтите са избрали място за своята столица на мястото на сегашно Тулово. Предполага се, че те са познавали този феномен. А живеещите в най-старата селищна могила в Караново дали са знаели? Ако проследим енергията, която се излъчва в посока Нова Загора, ще видим, че Караново е точно по оста Бузовград - Нова Загора.

ПОЛЕТА В БЪЛГАРИЯ

01 юли 2006 г., Галерия „Алба-Авитохол“ - гр. Стара Загора. Отляво надясно: Христо Танев - художник, Атанас Панчев, Желязко Танев

Моя позната от Павел Баня от петнайсетина години страда от силно психично разстройство. Случиха й се куп неприятности, които я травмираха трайно. Починаха нейни близки, нямаше работа, не излизаше от къщи навън и... Когато започнаха разкопките по мегалита в Бузовград, тя взе активно участие. Копаяше, метеше, правеше всичко, каквото й кажеха, с такова старание и любов, като че ли цял живот това е очаквала и за това се е преродила този живот. Сега тя е друг човек. Има обществен живот. Има семейство. Може да се усмихва и гледа на живота от друг ъгъл.

Вече обясних каква е вибрацията на мегалита и че е едно към едно с Великата пирамида в Гиза. Знаем, че малки копия на пирамидата могат да анулират геопатогенни зони по земята. Също така се знае за ефекта на формата на самата пирамида, че образува силно торсионно поле около себе си и го излъчва към космоса за връзката ни с тънкия свят и невъобразимия космос и извънземния интелект. Това е доказано от много експедиции и научни изследвания. Това е така, защото става въпрос за Великата пирамида.

А нашият Велик мегалит излъчва абсолютно същата вибрация, само че с хилядократно по-силен сигнал, насочен хоризонтално към най-старата селищна могила на земята в село Караново. Знае се, че в Караново е намерена керамична плочка с най-старата писменост.

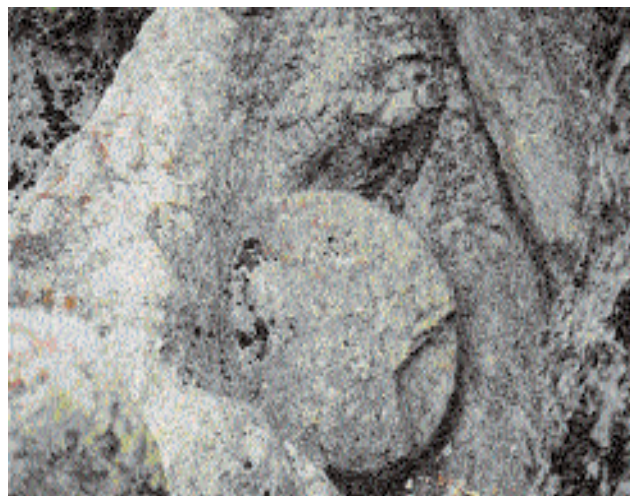
Да погледнем картата на света (Фиг. 2.) и да видим къде в тази стена от жива вибрация е Стара-Загора? Оказва се, че Стара Загора е вътре в това „поле на резонанс“ с жива вибрация Бузовград-Гиза-Нова Загора-Бузовград. Никъде в светите писания и не чак толкова светите не е описано като енергийно място на планетата, което да е свързано с някоя енергийна верига. Дали това е политически въпрос, или непознаване на темата, не е ясно, но едно е ясно - то съществува и е уникално. Въпрос на по-широко изследване е да се датира това Велико съоръжение.

Обгазяването на Стара Загора и Старозагорското поле и решението на управляващите именно в Змеевския регион да бъдат изгаряни военните химикали, вероятно не е случайно. На всяко друго място по света пораженията щяха да бъдат равни на пускането на атомна бомба. Велики сили са подсказали точно това място, където пораженията ще са най-малки. Предпочели са по-малкото зло.

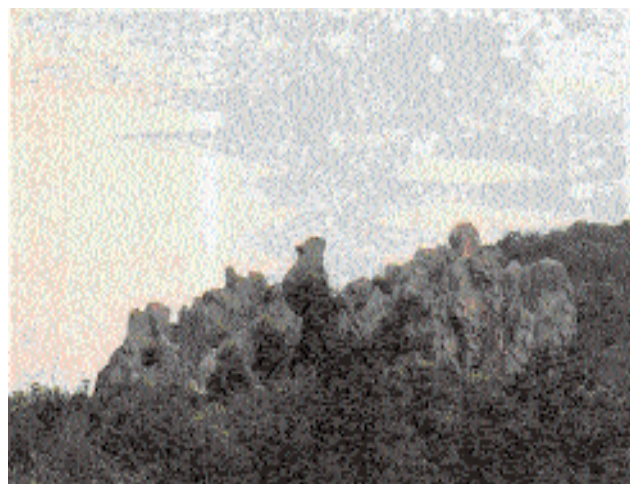
Една мъдрост казва "Господ дава толкова, колкото можеш да понесеш".

Нека си представим, че това не е така. Какво би станало със Старозагорското ОБГАЗЕНО поле? Ако не беше тази „жива“ вибрация над Старозагорското поле, ние щяхме да сме по-зле и от Чернобил. **Бог е Заралия. Благодаря ти, Господи!**

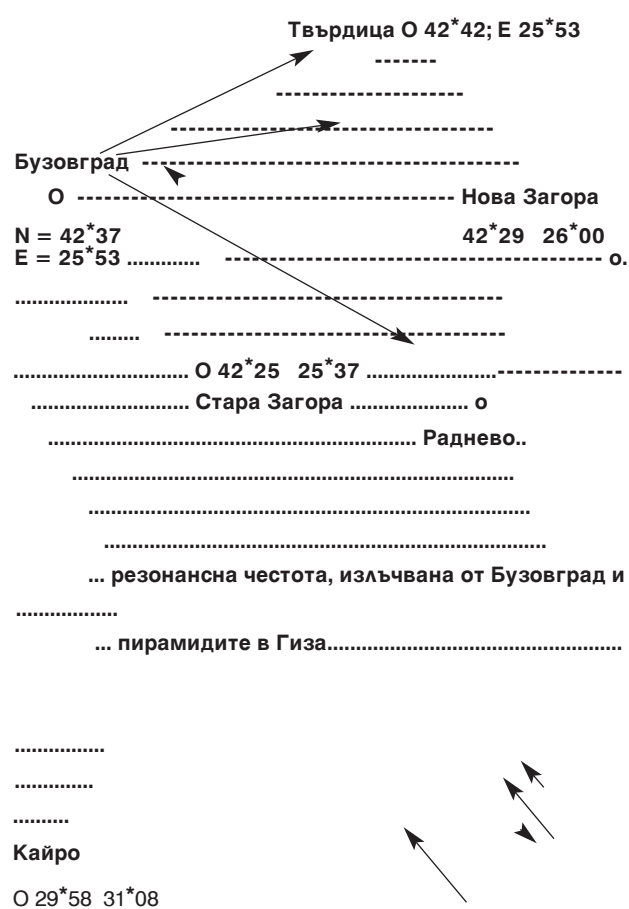
Тук бих желал да направя едно съобщение: че в Балкана, северно от село Колена има скали, по които има издълбани обръчи, които много приличат на Цветето на живота, за което говори Друнвало Мелхиседек (Фиг. 3 и 4). Погледнете и Вие. Това е въпрос на още обстойни изследвания. Само да спомена, че е по посоката на село Караново - Нова Загора.

Фиг. 3. Кръг в землището на с. Колена

Фиг. 4. Скалите, в които се намира кръгът от фиг.3

1 - Луи Тюрен, Научна физикална радиестезия, Евелина Бъчварова, София -1998г., стр.172).

2 Луи Тюрен, Научна физикална радиестезия, Евелина Бъчварова, София -1998г., стр. 173

3 Луи Тюрен, Научна физикална радиестезия, Евелина Бъчварова, София -1998г., 175 стр.

4 П. Тодорова, Магията на резонанса, в. „Родово имение“, бр. 43, 21 август 2006 г.

Кой е Желязко Танев?

Желязко Танев е роден в сърцето на Тракия, в близост до Стара Загора, най-стария град-селище на Европа. Още от най-ранна възраст в него е забелязана сетивната му чувствителност към всяко енергийно лъчение, произлизащо не само от човека, но и от растителния и животинския свят. Това му качество остава дълго време неразбрано от обществото, на което е натрапена чужда на традициите ни бездуховна система на материалния видим свят. Въпреки съпътващите го проблеми, свързани с конюнктурното самоотрицание, той не престава да мечтае с тези си качества да бъде полезен на хората. Мечтата му е да намери някакъв начин за замерване енергийното биополе около хората, но времената са комунистически и баща му попада в затвора, а семейство е малтретирано от местната власт като "кулаци". Все пак намира литература и се занимава с йога. Променяйки себе си чрез йогистки системи за съсредоточаване и медитация и занимавайки се със световните достижения на радиестезията, Желязко Танев открива свой УНИКАЛЕН УРЕД, който може да се настройва на милиони вълнови позиции. Чак когато идва така наречената демокрация, България се отваря за света и на пазара се намира свободно нужната литература, той започва по-усилено да се занимава с радиестезия. По този начин може да се обясни това, което се вижда през неговите очи, защото може да се измери. Но това, което предлага радиестезията до този момент, му е малко. С този уред може както да се търси вода и други подземни ресурси, така успешно и да се използва за радиестезична диагностика в медицината. Според него с този уред може да се чете информация от "тънкия свят", в който минало, настояще и бъдеще са в единно цяло.

Желязко Танев обявява своите възможности в музея "Земята и хората" в София на 10-02-2006 г., демонстрирайки (за първи път пред публика) промяна на вълновите параметри на водата с мисълта. В Индия му се налага при екстремни условия да показва на придружаващите го и лечителските си възможности.

На 1ви юни 2006 год. на Старозагорските бани е проведена Международната научна конференция, на която Желязко Танев за първи път в света представя своето уникално откритие. **ЗАЩО КОНЯТ ЛЕКУВА ЧОВЕКА ПРИ ЕЗДА.**

В момента Желязко Танев споделя своите възможности като лечител и радиестезист с приятели и съмишленици. Също така иска да докаже енергийния лечебен ефект върху човека от кучето и котето и работи върху този проект. С уникалния си уред изследва енергийните места в България. Конструирал е и уред, с които недвусмислено доказва преражданията.

Членовете на езотеричния клуб "Хармония с природата" в Стара Загора са едни от първите читатели на книгите на Владимир Мегре - "Звънтящите кедри" благодарение на търсещия откривател. Възприемайки теософската и философската същност за смисъла на човешкия живот, вплътен в образа на мистичната Анастасия, Желязко Танев установява, че подсъзнателно винаги е носил тези идеи в себе си. Има имение от 10 дка още през 2003 г. Като специалист в строителството и с неговата дарба, той може да бъде полезен на всички тези събудили се българи, които са намерили изход от днешното безвремие, да променят съдбата си в името на пълноценното човешко присъствие, общувайки с МАЙКАТА ПРИРОДА.

Худ. Христо ТАНЕВ

ЗАЩО ОБЩЕСТВОТО Е СЛЯПО ЗА ГЕНОЦИДА, КОЙТО СЕ ИЗВЪРШВА СРЕЩУ НЕГО И НЕГОВИТЕ ДЕЦА?

Причините са много, но всички те са елементи от един перфектно разработен и осъществен бизнес план.

На първо място здравеопазването със закон е концентрирано в ръцете на малка група хора, които са се отделили на благородната лекарска професия. От една страна това е добре, защото най-ценното - човешкото здраве трябва да бъде поставено в ръцете на истински професионалисти. Но от друга страна, малката група лесно може да се манипулира, особено ако не обича да чете и не се интересува от ефекта на своята работа, а от възнаграждението за нея. Законът не допуска конкурентни или алтернативни форми и методи на лечение. Не се разрешава със здравеопазване да се занимават хора с природни дарби, феномени с доказани от практиката възможности.

На второ място, почти във всички държави здравните учебни заведения се финансират от здравните министерства, а не от министерствата на образованието, както е логично да бъде. Причината е проста. Който дава парите, той поръчва музиката. Учебните програми са строго наблюдавани и контролирани. В тях не се допускат науки като биоенергетика, квантова медицина, хомеопатия, натуротерапия, фитотерапия и други, които с векове са доказали своя перфектен лечебен ефект и безвредност. Затова пък широко се изучават така наречените "науки" като симптоматологията, етиологията и особено фармакологията, която се представя за панацея и единствена възможност за лечение. Информационното затъмнение спрямо младите медици с различни "логии" е толкова пълно, че те остават с усещането за научност и съвършеност. У тях се изгражда и благородното чувство, че са спасители на човечеството и здравната наука започва от тях.

На трето, но не на последно място, е икономическият интерес. Както пише д-р Гълъбов:

"За да се стимулират масовите имунизации в някои страни, като Англия например, Националната здравна служба изплаща "бонуси" на лекари, които направят повече от определена брой ваксинации! В САЩ федералните здравни власти при центровете за контрол и профилактика на заболяванията дават награди и финансови поощрения на щатските здравни департаменти, като от 1965г. до сега са раздадени стотици милиони долари! Програмата за отпускане на финансова помощ дава на всеки щат по 50, 75 или 100 \$ "на дете", което е ваксинирано с всичките препоръчителни от федералното правителство ваксини, включително и за хепатит В.

Фармацевтичната индустрия отпуска щедри финансови средства за стимулиране на масовите имунизации. Много щати получават дарения например от "Робърт Ууд Фуундейшън" на фирмата Jonson & Jonson, за да направят системи за следене на имунизирани деца.

През 1989г. Американската фармацевтична компания Merck & Co., производител на ваксините за дребна шарка, МПР и хепатит В, заедно с Jonson & Jonson, образуват Worldwide Consumer Pharmaceuticals Co. с цел завладяване на още по-големи пазари. За

ФАТААНИТЕ ЗАБЛУДИ

1997г. само Merck & Co. реализира продажби на ваксини за 1 милиард USD!

Още ли продължавате да се чудите, защо никой не ви казва за страшните ефекти на ваксините и за всички рискове, свързани с тяхното приложение?

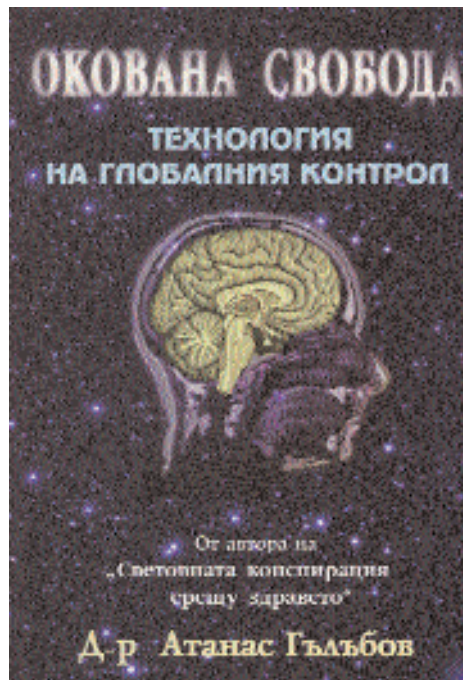
Друг момент в тази подла война срещу здравето на човечеството, е създаването на проекта "All Kids Count" на работна група към Дирекцията за оцеляване и развитие на детето при Център "Картър" в Атланта, който е ръководен от бившият директор на CDC д-р Уилям Фож.

Тази работна група се спонсорира не от кой да е, а от СЗО, Световната банка, Фондация "Рокфелер", Фонда на ООН за населението (UNPFA) и някои производители на ваксини, като последните освен това финансират "Инициатива за ваксиниране на децата" CIV, чиято щабквартира е в Женева. Основана е през 1990 г. и целта ѝ е да стимулира и подпомага "развитието и оплозотворяването" на различните ваксини от всички деца по света. **Все още ли не сте разбрали за какъв заговор срещу човечеството в световен мащаб става дума?**

На четвърто място е прокарването на антидемократични закони, лишавачи хората от право на избор и дори социално-икономическа принуда за ваксинация и имунизация. В много държави, (у нас също) са въведени задължителни имунизационни паспорти, и не за да следят здравословното състояние на децата, да се лекуват или предотвратяват последиците от ваксинациите, а да не се допусне на някое дете да се размине горчивата чаша! В по-напредналите има проследява-

ща система в интернет за направените ваксини и съответен детски имунизационен регистър. Много лесно на всяко дете попаднало в болницата по някакъв повод може да се извадят пропуснатите имунизации и покрай другото лечение, "да се свърши и тази работа!" Освен това, правителството може да изпрати в дома ви някой здравен работник, който съвсем "демократично да убеди" родителите да направят всички предвидени от закона ваксинации на своето дете.

В много държави, на деца с непълни имунизационни паспорти, съвсем демократично се отказва прием в детски домове, държавни учебни заведения, колежи и университети! Родителите се хулят и обвиняват в престъпно нехайство към здравето на детето им. На много възрастни с пропуски във ваксинациите се отказва работа, медицинска застъповка, социална помощ или задграничен паспорт.

В България този въпрос е решен с Наредба N2 от 27. 04. 2000г. за "Видовете имунизации в Република България и сроковете за извършването им." Според нея са задължителни имунизациите и реимунизациите срещу туберкулоза, дифтерия, тетанус, коклюш, полиомиелит, морбили, заушка, рубеола и вирусен хепатит В. Според тази наредба, освобождаване от имунизация може да се допусне при медицински показания, при това временно, до оздравяването на пациента. Никъде в тази демократична наредба не се споменава, че е нужно родителят поне да бъде информиран за това, какви странични ефекти може да има имунизацията, какво представляват болестите срещу които е тя, или пък да се иска неговото съгласие! В приложение N4 към същата тази наредба предвидливо се пояснява, че в предвид на честотата на фибрални реакции след имунизацията с ДТК се препоръчва профилактично да се прилага подходящ антипиретик в момента на имунизацията, на 4-ия и на 8-ия час след нея.

До преди десетина години българската медицинска общественост

гордо развяваше знамето на окончателната победа над много страшни болести, между които и туберкулозата. Тези заслуги изцяло се приписваха на модерните ваксини, без да се отчитат подобрените условия на живот. Напоследък обаче, започна да става тихо! Според официалните данни за 1990г. 25,1 на 100 000 души са заболели от туберкулоза, през 1998г. те вече са 50 за същия брой население, като значително е нараснала и смъртността! Защо "жълтата гостенка" отново спохожда българина, и продължава да се разраства въпреки, че всички са ваксинирани?

Отговорът е прост. Заболяемостта няма нищо общо с ваксините, а с непрекъснато влошаващите се условия на живот и нарастващ стрес у българите през последните "демократични" години. Туберкулозата е болест на социално слабите, хронично гладните, стресирани, алкохолиците, наркоманите и диабетците.

На пето място е масово раздуваната паника и ужас от страховити епидемии, които ще отнемат хиляди човешки животи, ако не се проведе масовата ваксинация. За целта се използват най-мощните манипулативни инструменти - масовите медии. През пролетта и есента по всички вестници на първите страници започват с едри букви да се появяват страховити заглавия за ужасни вируси, които се очаквало да отнемат хиляди човешки животи, предупреждения, че може би всеки трети от нас утре ще е глух, слеп или умрял от нечуваните и невиджани по своята свирепост вируси! Често с ужас се съобщава, че еднi коя си ваксина е крайно недостатъчна и може всеки момент да се свърши! Добре познати манипулативно-търговски прийоми, към които хората напоследък започнаха да свикват, но все пак се радват, ако успеят да се вредят със заветната ваксина и се ваксинират.

На шесто място, зад цялата тази загриженост за здравето на хората, прозира скрита кампания не само за неограничено забогатяване на малка група от хора, но и средство за насилствено намаляване населението на Земята!

Ваксинациите и имунизациите снемат естествените защитни възможности на детския организъм и той става хронично болен, колебаещ се между болестта и здравето, податлив на най-леката простуда, вирус, микроб или кок. Постоянен клиент на болниците и аптеките, младият човек се превръща в самоходен учебник по патология. **Той за цял живот е "заробен" и в пълна зависимост от продуктите на химическата индустрия със звучното име "фармакология".**

Продуктите на тази индустрия принуждават всички работоспособни хора да отделият огромно перо от бюджета си, за да проследят една химерична мечта, че някога те, техните деца или родители ще са напълно здрави. **На пръсти се броят хората, умрели на възраст, близка до естествената продължителност на човешкия живот - 150 години. Всички те без изключение не са се ползвали от услугите на здравеопазването!**

София,
Център за квантова медицина
GSM: 0877075805
Тел.: 02/ 846 48 10

Квантовата медицина - медицината, която лекува причините, а не последиците.

Захвърленият ятаган

Прадядо мили, как да почна?
Как да намеря светлина?
Как да открия дума точна
за робската ти съдбина?

Не си загинал в люта бран,
не си загинал на война.
Посякъл те е ятаган
за робска някаква вина.

II
Живеем някога Ангелко,
човечец тих и честен.
От потекло Костенско.
Със друго - неизвестен.

През турско робство е живял.
През турско - страховито,
когато турчинът вилял
и си живее сито.

А българинът - роб покорен,
глава навеждал примирен.
Не бил ни злобен, ни злосторен,
а бил и кротък, и смирен.

Народът прост така живее.
Такъв го робството създал.
По чужди ниви тихо пеел,
когато жънал и копал.

Така прадядо ми Ангелко
от чужди ниви с труд живее.
Моми завеждал в другоселско.
Със тях и жънал и вършеел.

Вървял Ангелко през гората
с моми работни и отбрани.
В ръката стискали отплата
за овършалите хармани.

За зла участ там се срещат
злодей злочест и роб покорен.
Съдбите им до днес отекват
със смисъл мъдър и съдбовен.

III
Чак до Балканската война
живял злодей похитител,
но като грешник със вина
той търсел Божия обител,

от онзи ден, когато той
покорната глава отсякъл,
че няма никъде покой.
Съдбата си оплаквал.

Чрез смърт от българска ръка
възмездие очаквал.
Така потеглил на война,
Която стар дочакал.

IV
Потърсил бойното поле.
Не търсел бойна слава,
а искал да се добере
до българска застава.

Предлагаше в молба Ангелко
каквото има - да даде,
дано смекчи във мен злодейско,
студено, каменно сърце.

Но аз не можех да отстъпя.
Решил бях в този ден
във кръв гяурска да окъпя
желязото, що нося в мен.

И както беше коленичил
гяурът кротък във молба,
тъй както бях се аз научил,
отрязвах кротката глава.

Във този миг се олюлях.
Светкавица небесна блесна.
От силата й ослепях
и от смъртта злочеста.

Аз паднах ничком, по очи.
Не виждах светлината.
Усетих - в туй личи
на нечий Бог ръката.

Захвърлих моя ятаган
да гние във земята,
че за живота ми живял
усетих в мен вината.

И от тогава съм слепец.
В къщи се не върнах.
А за Ангелко - хубавец,
по пътищата тръгнах.

Дано съдбата да ме срещне
с убиец като мен.
Над мен юнашки нож да блесне!
Да свърши моя черен ден!

Не сте ли чули за Ангелко?
Децата му дали са живи?
Не се ли знае по Костенско
дали кат него са красиви?

И не издирват ли за него
във бой на мен да отмъстят?
Мъстителят за него - где го
от моя грях да ме спасят?

Аз търся тази смърт отдавна.
За нея в дните си копнея.
Когато падна в смърт безславна,
тогава мъртъв ще живея.

VI
Замлъкнал турчинът. Въздъхнал.
Очистил грешната душа.
От горестите си помръкнал.
Зачакал примирен смъртта.

Ех, малка била пак земята!
Съдби човешки се преплели,
Но в битката за свободата
съдбовни възли не разплели.

Слепецът турчин не видял
войникът български пред него.
Ангелков внук на поста бдял
с лъв български на чело.

Ангелков внук, Ангелков Христо
пред турчина - слепец стоял
и във сърцето младо, чисто,
омраза и любов таял.

VII
Войникът паднал на колене
покрътен в своята душа,
поклон и сълзи да приеме
опръсканата с кръв земя.

За своя дядо той заплакал.
За кървавата му кончина!
За тази среща що дочакал
войникът български в чужбина.

Изправил се и в изнемога
издигнал двете си ръце.
Очи отправил той към Бога
и към човешкото сърце:

„Аз Аго, съм от онзи край.
Роден съм в Костенец.
Ангелко ми е дядо. Знай.
Но ти си другоземец.

Не знаеш нашите сърца.
Душите не познаваш.
Не вдигам аз за мъст ръка,
тъй както ти желаеш!

Покой, що търсиш във смъртта,
от мен не ще намериш.
Разнасяй своята слепота.
С това грехът да мериш!

Аз не воювам със слепци
и не кръщавам меч.
Аз та ча моите отци
със по-достойна сеч!“

И жив оставил той злодея.
Ръка за мъст не опетнил.
Така, във тази епопея
лика прадядов осветил!

IX
Слепецът и до днес се скита
самин по бойното поле.
До всеки мъртъв спира, пита
къде Ангелко да съзре!?

Че Боговете мълчаливи
не сбрали своите синове,
а времената променливи
измили смъртни грехове.

Захвърленият ятаган и
днес изгнива във земята.
Дали ще бъде той разбран
от хората на двата свята?

**Йорданка Николова
Ангелкова - Желепова
с. Костенец - Стара Загора,
1987 г.**

ПРОЗРЕНИЕ

Екатерина ПЕЙЧЕВА

1.
Аз Ти съм, както Ти си аз -
искра от огъня и огън във искрата,
и моят път, от Теб предначертан,
при Теб ме връща в свършека на времената.

Ти изворът си, както си и Край.
Излъчена от Теб,
при Тебе пак ще се завърна,
развила своите възможности докрай -
и в тях в подобие на Теб ще се превърна.

В мен е Твоята сила,
но и Ти чрез мен живееш.
Творецът щом си, в мен заложен е творец
и волята Ти трябва да изпълня -
да вая себе си на моята воля
с твърдия резец.

От Теб съм сътворена,
но и Ти творение си мое,
с любов създадена, прозрях,
че Ти си Любовта.
Импулсът Ти събуди в мен Човека
и неговият път е пътят на Духа!

2.
Да любя Теб, о, Боже -
значи да възлюбя себе си.
Да търся Тебе - значи да раста.
И Тебе да възпявам -
значи да възпявам себе си,
защото Ти от мене храм направи на Духа.

Аз Теб жадувах - и познах Те във Сина Ти.
Аз търсих Теб - и себе си намерих във Духа.
Искра, от Теб излъчена, живях отделно,
додето със безкрая на Духа
се слях във Любовта.

Любов си Ти в най-чистата си същност -
Любов съм аз, от Тебе щом съм част.
Импулсът Ти през мен да преминава -
о, по-прекрасна участ няма в този свят!

28.12.1986 г.

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

Джон Хайцман - мултимиллиардерът - лежеше на леглото си в своите апартаменти и се усмихваше, припомняйки си до най-малки подробности своето детско общуване с малкото момиченце Сали. Едва днес разбира: това момиченце го е обичало! Обичало го е със своята първа, още детска, отчаяна и безответна, искрена любов. Може би и той я е обичал; може просто да му е харесвала. Но тя го е обичала така, както никой друг през целия му останал живот. Затова спомените, свързани с тяхната къщичка в градината и общуването със Сали, предизвикаха сега в него приятни и топли чувства. Стана му хубаво от тези загряващи тялото вълнения.

След заминаването си, той се бе срещнал със Сали още един път - чак след единайсет години. Но тази среща... Изведнъж нови чувства изригнаха в цялото му тяло! Джон Хайцман даже леко се понадигна в леглото. Сърцето му с нарастваща сила почна да гони кръвта по жилите. Ах, тази среща!... А я бе забравил... Даже никога след това не се сети за нея. Но сега именно тя завладя всичките му мисли и го развълнува неимоверно...

Един ден той се бе отбил в имението, където бе преминало неговото детство - след цели 11 години, - само за едно денонощие. Нямахме време за повече. Като се наобядва, излезе в градината и краката му сами тръгнаха към далечния й край, където бе строил някога своята къщичка сред акациите. Разтвори клонките, прекрачи на малката полянка - и се вкамени от изненада! Построената от него къщичка от пластмасови сандъчета си беше на мястото! Обаче около нея... Наоколо - малки лехички с цветя; към входа - пътечка, насипана с пясък; а до входа имаше малка пейчица. И цялата къщичка - отрупана с цветя. Преди нямахме скамейка, а сега има - отбеляза порасналият Джони, дръпна завеската на входа и, като се наведе, пристъпи в къщичката. И веднага усети, че тук скоро е имало човек. На масичката, както и преди, си стоеше неговата детска снимка. На рафтовете бяха подредени грижливо детските играчки на Сали. На един от тях, близо до масичката, във фруктиера имаше пресни плодове. На пода - надуваем дюшек с покривка отгоре. Джон престоя в къщичката цели 20 минути, преживявайки всички свои предишни детски чувства. Мислеше: „Защо ли така се вълнувам?“ Та нали семейството му има куп шикозни вили? Даже и замък имат, но нито вилите, нито за-

мъкът досега са го карали да се чувства така щастлив, както някога и сега тук - в тази къщичка от обикновени пластмасови сандъчета от разсад...

Видя Сали, когато излезе. Тя стоеше мълчаливо до входа и сякаш не искаше да смущава спомените, нахлули в душата на Джон. Той я погледна и лицето й пламна. Тя свенливо сведе очи и с мек, кадифен и необикновено развълнуван глас каза:

- Здравей, Джони!

Той не можа да й отговори веднага. Стоеше и се любуваше на необикновено красивото тяло на порасналата Сали. Тънката й рокля, прилепнала към тялото, леко трептеше от вятъра. През нея прозираха очертанията на вече не детска, а по момински женствена и гъвкава фигура.

- Привет, Сали! - прекъсна Джони доста продължилата пауза. - Все още ти ли... поддържаш тук реда?

- Да. Та нали ти обещах! Там... има плодове, мити са. Хапни си - за теб са.

- Какво?... За мен?... Ами... да идем тогава заедно да похапнем...

Джон дръпна перденцето и пропусна Сали пред себе си. Тя влезе, клекна, взе фруктиерата с плодовете и я сложи на масичката до фотографията в рамка.

В къщичката имаше столове и Джон седна на килимчето, протегна ръка да вземе един грозд и без да иска докосна рамото на Сали. Тя се обърна, очите им се срещнаха и Сали някак си рязко въздъхна. От внезапната й въздишка, едно копченце над стегнатата й гръд се разкопча. Джон я хвана за раменете и я прегърна. Тя не се съпротиви. Напротив - с цялото си пламнало тяло се притисна към него! Не каза „не“ и когато Джон бавно и внимателно я положи на килима, когато нежно зацелува устните и гърдите й, когато...

...Сали се оказа още момиче. Такова нещо не му се бе случвало никога преди това, нито се случи после. И ето сега, след цели 45 години, изменинали от тази последна среща, той, Джон Хайцман, изведнъж разбира, че това е била най-прекрасната в живота му, подлудяваща близост с жена... Или, поточно, с момиче, което той бе направил жена.

После те заспиват... Събуждат се, говорят си за нещо... За какво? Джон Хайцман напрегна паметта си. Многи му се искаше да си припомни поне част от разговора. И си спомни!

Сали говореше колко е прекрасен животът. Казваше, че баща й събира пари да й купи парцел; и че на него, ако стигнат парите, ще си построи малка къща. Сали сама ще направи пейзажното оформление на терена си, ще посади много и различни растения - и ще заживее щастливо, възпитавайки децата си.

В онзи момент Джон бе решил да помогне на Сали. „Гледай ти! - чудеше се той. - Някакво си парче земя и една къщичка са напълно достатъчни за щастието на това момиче. Каква дреболия... Да не забравя да й помогна да се сдобие със земя и къща...“

Обаче Джон забрави веднага за това си желание. Изобщо забрави и самата Сали. Животът го увлече със своите прелести. Нова яхта, личен самолет - всичко това го гъделичкаше в самото начало на придобиването. По-дълго го държа само играта на финансови комбинации - увеличаваше го и увеличаваше с милиарди състоянието на баща си, което после му се падна по наследство. Това възбуждащо чувствата и нервите увлечение продължи над двадесет години. То заля всичко останало. Имаше между другото, един брак; после втори. Жените му не оставиха никаква следа в него. След 40 години, паричното жон-

гльорство престана да му доставя удоволствие и се почнаха зачестяващи периоди на депресия, докато накрая го доведоха до тази дълбока депресивна криза.

Но точно в този момент Хайцман не бе в депресия. Спомените за Сали го възбудиха приятно. И заедно с това, той се ядоса на себе си: „Как се случи така?! Хем си бях обещал да помогна на Сали - момичето, което ме обичаше - да се сдобие с поземлен участък и къща - и забравих!“ Джон Хайцман, който бе свикнал да държи на обещанията си - особено на тези, които бе давал на самия себе си, разбира: няма да му мине сегашния яд, докато...

Той отривисто натисна копчето за връзка със секретаря. Когато секретарят влезе, седящия в леглото си Джон Хайцман, макар и с усилие, заговори за пръв път след половин година мълчание:

- Преди петдесет години живеях на една вила. Не помня точно адреса - има го в архива. Там работеше един градинар. Не помня името му - има го в архивите, в счетоводните документи. Той имаше дъщеря - викаха й Сали. Да се разбере къде живее сега Сали. Информацията ми трябва не по-късно от утре сутринта. Ако я откриете по-рано, донесете ми я по всяко време на денонощието. Това е.

Секретарят позвъни на зазоряване. Когато влезе кабинета, Джон Хайцман седеше в креслото-количка до прозореца. Беше облечен в официален тъмносин костюм с жилетка, вчесан и избръснат.

- Сър, градинарят е бил уволнен преди 40 години и скоро след това умрял. Преди смъртта си е успял да купи два хектара земя в едно изоставено ранчо в щата Тексас. Върху този участък почнал да строи къща, пресилил се при строителството и починал. Дъщеря му Сали е достроила къщата и сега живее там. Ето ви адреса. С повече информация засега не разполагаме. Но ако заповядайте, ще съберем цялата необходима информация.

Джон Хайцман взе листчето от ръцете на секретаря, прочете го внимателно, после грижливо го сгъна, сложи го във вътрешния джоб на сакото си и каза:

- Хеликоптерът трябва да е готов за излитане след 30 минути. Да се приземи на 5-10 километра от онази вила в щата Тексас. На мястото на приземяването да ме чака кола. Не представителна, без охрана, с един шофьор. Казах.

Владимир МEGPE
„НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ -
I част“

(Продължение от миналия брой)

Владимир Ажажа

Следващата теза може да бъде формулирана накратко така: **Човекът, както и Вселената, е многослоен. Той представлява информационно-енергетична система от сфери (слоеве) и се състои от ядро, сфера на съзнанието, информационна сфера и физическа сфера (физическо тяло).**

Ядрото, сферата на съзнанието, информационната и енергетичната сфера на човека съществуват винаги - това е системата на фините енергии. Отмира само последната - физическото тяло на човека - най-грубата и най-краткотрайната сфера.

Навремето, когато бях убеден материалист, смятах понятия като Дух, душа, безсмъртие на душата за измислица и чиста измама. А пък Духът - това всъщност е ядрото на човека. Душата е съвкупност от трите сфери: на съзнанието, информационната и енергетичната. Безсмъртието на душата представлява законът за запазване на енергията в действие: „Енергията не възниква от нищото и не изчезва безследно.“ Това, което сме свикнали да възприемаме като смърт на човека, е само отмиране на външната му обвивка. То е разкъсване на връзките между висшите информационно-енергетични сфери на човека и неговата нисша сфера - физическата. Няма го физическото тяло, но човекът като система на фините енергии ще съществува винаги, докато съществува Вселената.

Следващата теза: човешкият мозък е система за управление на физическото тяло на човека и канал за връзка на физическото тяло със съзнанието на човека.

Човешкият мозък няма отношение към съзнанието на човека. Той привежда в действие физическото му тяло и осигурява информационна връзка със сферата на съзнанието му. Мозъкът възприема информацията от сферата на съзнанието и я формира в последователност от въздействия върху нервните центрове, а пък те - върху мускулите на един или друг орган на физическото тяло. Това, което днес наричаме инстинкти, представлява основният комплекс от функции на човешкия мозък.

Информационната сфера е сфе-

В началото бе словото

рата на информационно взаимодействие между човека и Вселената. В информационната сфера на човека е съсредоточена цялата информация за него, жизнената му програма и всичките му постъпки, които той извършва в живота си. Енергетичната сфера е сферата на енергетичното взаимодействие между човека и Вселената. Сферата на съзнанието осъществява всичките интелектуални и емоционални процеси в съществуването на човека. Процесът на мислене и вземане на решения се осъществява извън нашия мозък, извън нашето физическо тяло, в друго измерение - в сферата на съзнанието, а нашият мозък отработва само следствията от процеса на мисленето - неговия резултат.

И още една важна теза: човечеството на Земята излъчва отрицателен информационно-енергетичен поток, който стига до информационния слой на планетата, като изкривява информацията и нарушава хода на планетарните процеси.

От материалистична гледна точка ние сме твърдо убедени, че човек живее един път на Земята и бързаме „да грабнем“ от живота всичко, каквото можем, на всяка цена, без да се ограничаваме, що се отнася до средствата за постигането на целта.

Като резултат от подобна стратегия на живота човечеството на Земята излъчва колосален поток отрицателна информация и енергия на ЗЛОТО. Този поток е толкова мощен, че стига до ин-

формационния слой, разрушава цели информационни области и нарушава закономерности на планетарните процеси. Затова не трябва да се чудим защо има земни катаклизми: нарастване на международните конфликти; войни на места, където никой не ги е очаквал; нетипична постъпка на конкретен човек, който по принцип не би постъпил по този начин.

С черните си души, с мръсните си помисли, със злота помежду ни ние, хората, предизвикваме земетресение или ураган в някаква част на планетата. Ние сме тези, които предизвикваме стълкновение между два народа, живели в мир векове наред. Днес човечеството на Земята прилича на организъм, който не се пречиства от собствените си шлаки. Той или ще се отрови от собствените си отпадъци, или ще трябва да се спаси чрез самопречистване. Когато бях млад, не разбирах значението на призива за любов към всичко съществуващо. Не разбирах какво означава да обичаш всички, защото е нужно това и как може да се постигне. Едва сега схванах смисъла на този призив и едва сега осъзнах смисъла на кратката фраза: „Твори Добро и ще „стопиш“ Злото.“ Това не е обикновена фраза, а Великият вселенски закон: „Животът се дава на човека, за да „стопа“ световното зло.“

Изпълнявайки този закон през целия си живот, съществуването на човека се извисява духовно и помага за извисяването и на другото.

Съвременният ни начин на живот не е насочен към усъвършенстване на Духа. Днес духовният мрак и невежеството на човечеството са стигнали краен предел. За нас се отнася фразата: „Който върви в тъмнина, не знае накъде отива.“ Тъй като не познаваме Вселенските закони, ние измисляме свои собствени. И днес нашият живот е изграден върху изкуствени, удобни закони и лъжливи „истини“. Затова нашият жизненост и път към катастрофа на човечеството. То е като един скорпион, който се стреми към отравяне със собствената си отрова. А научно-техническият прогрес само ускорява това движение към края.

Още от ранния материализъм понятието за духовност е деформирано, силно е изкривено от войнствания материализъм и окончателно е изкривено от кому-

низма и развития социализъм. Духовността е сведена до фанатична реалност, като по този начин се изкривява ценностната система и смисълът на човешкия живот.

Духовността не е фанатична реалност, тя е непрекъснато усъвършенстване на човешкия Дух до такава възвишено състояние, когато съществуването на човека не е в състояние да твори зло, когато този човек ще излъчва само топлина, когато в него ще се формира братско отношение към всичко съществуващо на Земята, когато у човека ще се събуди истинската любов към планетата като към майка, когато човекът разбере, че той е част от цялостния жив организъм, наречен Вселена.

(Следва)

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

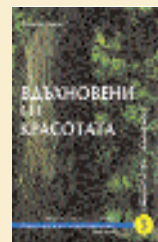
Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков

Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение"

Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите

Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите именения в Русия

Книга 7
"ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimienie@yahoo.com

За съмишлениците на родови именения, които желаят да проведат експерименти за производство на екологично чисти храни

Предлагам земеделска земя на 20 км западно от София. Тези, които имат идеи, опит и проекти, които искат да мултиплицират в родовите именения като алтернативни източници на енергия, осигуряване на вода, биологично производство на растения, растителни продукти и храни от растителен произход, както и тяхното съхранение и реализация, могат да се обаждат на инж. Борислав Даскалов.

Тел. 089 978 40 05; 02 931 43 71
(вечер след 19 ч.)

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Стефан Калайджиев
Константин Стамболиев
Красимир Нотев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
Кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска къща "Новата цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД